

Kovács Rebeka

Amire büszke vagyok

Én, mint nagyváradai végzős diáklány mire vagyok büszke? Nos, büszke vagyok arra, hogy a Partiumban születtem és hogy nemcsak hazámnak tekinthetem ezt a régiót, hanem otthonomnak is érzem azt. Büszke vagyok arra, hogy olyan közösségekbe kapcsolódhattam be az évek során, ahol lelki és szellemi fejlődésben volt részem, értékes baráti kötelékeim alakultak ki, illetve olyan élményeket és tapasztalatokat szereztem, amiket gondosan elrakosgattam féltve őrzött emlékeim közé. Büszke vagyok arra, hogy a környezetemben bőségesen el vagyunk árasztva szebbnél szebb természeti kincsekkel, melyek tökéletes helyszínül szolgálnak a kikapcsolódásra és feltöltődésre. Büszke vagyok arra, hogy szellemi értékeink nem a korrrel és trenddel változnak, hanem állandóak és biztos talajt jelképeznek az életemben. Büszke vagyok arra, hogy ezer meg ezer szálon fűződöm Nagyváradhoz, s hogy ezeket a szálakat a világ összes pénzéért se vágnám el. Végül pedig büszke vagyok arra, hogy van mire büszke legyek!

Tizenkettedikes diákként nagy meglepetésként ért, hogy osztályom két harmada külföldön tervez továbbtanulni, tekintve, hogy engem ez a gondolat riaszt meg leginkább. Elképzelésem sincs arról, hogy mi járhat a fejükben, hogy mi az az erős belső motiváció mely arra készíti őket, hogy más országban folytassák életüket. Talán az önállóság szabadságának az ígérete, vagy az új kultúra, nyelv, gondolkodásmód megismerésének a lehetősége az, ami annyira vonzó a számukra. Azonban, mindazok ellenére, hogy az utazás, a világ felfedezése és más szociális közösségekkel való találkozás az elkövetkezendő éveim prioritásaként szerepel, nem ad okot arra, hogy huzamosabb időre elhagyjam a szülőföldemet. Már csak ennek a gondolata is elszomorít és kétségbe ejt. Megeshet, hogy én vagyok az, aki gyáva, s aki fél egy ilyen döntés meghozatalától, de amikor arra gondolok, hogy mi is az oka annak, hogy nem szeretnék külföldre költözni, akkor a válasz a szeretet. Ugyanis szeretem anyukám vasárnapi húslevesét és nem akarok ettől megválni. Szeretem a nagyváradai színes napfelkeltéket a Körös mellől nézni és habár lehet, hogy a világon temérdeknyi olyan csodás hely van, ahol hasonlóképpen gyönyörű a hajnal, az mégsem olyan, mint ez itt, otthon. Továbbá szeretem azt, hogy közel vagyok a szeretteimhez és ha netán a kolozsvári egyetemi élet mellett döntök, akkor is csak felszállok a vonatra és három óra zötykölődés után már apukám sztorizgatásait hallgathatom, illetve barátaim társaságában mozdulhatok ki a mindennapok monotonitásából, miközben az élet nagy dolgairól beszélgetünk.

Úgy gondolom, hogy aki amellet dönt, hogy egyedül nekivág a világnak nagy fába vágja a fejszéjét, merthogy a beilleszkedés egy másik kultúrába igencsak nehézkes lehet. Ugyanis különböző szokásokkal rendelkezünk, mások az elsődleges értékeink, az emberek másképp viszonyulnak egymáshoz, másképp fogják fel a dolgokat és még a nyelvünk is különbözhet. Röviden összefoglalva más a világképünk! A világképünket pedig nagyban befolyásolja az a tény, hogy hol, milyen környezetben és körülmények között élünk. Tizenegyedik osztályban volt szerencsém részt venni egy belga cserediák programban, ahonnan kettős érzelmekkel tértem vissza a megszokott hétköznapiakba. Elsősorban örültem, hogy új élményekben volt részem, mint például repülővel utazni vagy szülők nélkül bolyongani egy idegen országban. Másrészt viszont, ott voltak

a különös megtapasztalások. Ilyen volt az, hogy a kezdeti lelkesedés egyre inkább kezdett alábbhagyni miután szembesültünk a kisebb-nagyobb nézetbeli eltéréseinkkel. Megdöbbentő volt azt hallani, hogy ők már nem járnak színházba, mert unalmas, illetve azt látni, hogy a pompás szecessziós épületek mellett csodálkozás nélkül elsétálnak. A legfurcsább érzés mégis akkor fogott el amikor én voltam Belgiumban egy belga családnál kereken egy hétig. Ez az érzés az idegenség érzése volt. Az idegen, téglába burkolt épületek, a miénkhez képest kissé eltérő étkezési szokásuk, a mentalitásuk, mind hozzájárultak ehhez az érzéshez. De ha mindezek mégis egyeznének a mieinkkel akkor is ugyanúgy éreztem volna magam, merthogy ezt az érzést nem külső tényezők váltják ki, hanem belsők. Ugyanis a lakhelyünk, szülőföldünk, jobb esetben az otthonunk formálja és építi az identitásunkat. Származásunk részben meghatározza azt, hogy kik vagyunk és milyen értékrendet képviselünk, emiatt pedig akárhova is megyünk lesz bennünk egy hiányérzet, ami az otthonunkat és azokra emlékeztető dolgokat keresi, de nem igazán találja. Ezért tehát úgy gondolom, hogy a különböző egyéni tanulmányi kirándulások, nyaralások és pályázatok, például Erasmus+ programok, által van elég lehetőségünk a világképünk tágítására és olyan ismeretek elsajátítására, amikre esetleg itthon még nincs lehetőségünk. De ezután, Platón barlanghasonlatának megfelelően, felelősséggel tartozunk az otthon maradt társainkért, azzal, hogy visszatérünk, nekik is továbbadjuk a megszerzett tudást és itthon hasznosítjuk tapasztalatunkat, hogy valami szebbet és jobbat teremtsünk. Csak azért, mert máshol zöldebb a fű nem jelenti azt, hogy kevesebb munka jár vele. Sőt, valószínűleg pont azért szebb, mert foglalkoznak vele. Következésképpen a munka nem megúszható, csupán megválaszthatjuk azt, hogy hol fogunk neki és miért ne kezdenénk bele itthon, olyan terepen, amit már úgy ismerünk akár a tenyerünket!

Egy másik dolog, amit fontosnak tartok, hogy ne feledkezzünk meg az Erdély és Partium által nyújtott természeti kincsekről. Habár lehet nem látunk annyi bejegyzést a közösségi médiában a Nyugati-Kárpátok rejtett zugairól, mint mondjuk a Dolomitokról, azonban ez egy cseppet sem jelenti azt, hogy nem érdemes végig járni az itteni túraútvonalakat. Hál' Istennek a látnivalók palettája igencsak széles, így az is megtalálja kedvelt elfoglaltságát, aki nem a hegymászós típusba tartozik és az is, aki ellenben igen. Én, személyesen a túrázásra valamiféle terápiaként tekintek, ugyanis a természet vadsága és egyben szelídsége, illetve varázsa és realitása elbűvöl, kikapcsol, feltölt. A patak csobogása nyáron, a szél susogása télen, ősszel a színes levelek tánca és a tavaszi madarak csicsergése mind olyan dolgok, amik elcsendesedésre hívnak. Arra indítanak, hogy egy kicsit megálljak, elmélkedjek és hálás legyek azért, amim van. Fantasztikus alkalmak ezek, de ugyanakkor erre nincs mindenkinek lehetősége, s ezért elképesztően büszke vagyok arra, hogy nekem ilyen káprázatos pillanatokból több is adódott, annak köszönhetően, hogy egy ilyen kincsekkel teli helyen élek.

Ezenfelül büszkeség ragad el, amikor arra gondolok, hogy népi hagyományainkat, hitünket és ünnepi szokásainkat már hány évszázad óta ápoljuk és gondozzuk, de legfőbbképp, adjuk tovább a jövő nemzedékének. Azért nagyon szép ez a dolog, mert elsősorban azt jelenti, hogy van múltunk. Egy áldásokban és harcokban gazdag múltunk. Továbbá jelenünk is van, mert még mindig foglalkoztatnak bennünket a húsvéti locsolások, a karácsonyi kántálások, vagy éppen a hajnalig tartó táncház alkalmak. De a nagy kérdés az, hogy lesz-e jövőnk is itt Erdélyben? A válasz pedig az, hogy rajtunk áll! Bizony rajtunk áll, hogy azon elmélkedünk, hogy németországi és

ausztriai egyetemekre vagy kolozsvári és nagyváradi egyetemekre adjuk be a jelentkezésünket. Rajtunk áll, hogy a barátomat ifire, néptánc délutánra, a helyi népművészeti kiállításra hívom el vagy arra kérem, hogy költözzön ki velem Hollandiába véglegesen. Lehet, hogy kissé drasztikus példák az előbb felsoroltak, azonban szellemi értékeink csak úgy maradnak fenn, ha foglalkozunk velük és egy idegen országban, idegen szokások, idegen emberek, idegen világképek, idegen értékrendek közepette valahogy az ember nem arra törekszik, hogy ápolja a saját kultúráját, hanem hogy átvegye a másikat, ezzel is megkönnyítve a beilleszkedése folyamatát. Továbbá, saját tapasztalataim szerint egy támogató közösség, mely irányt mutat, ha letérünk a helyes útról, illetve amelyik biztos háttérként ott áll mögöttünk és biztat, elengedhetetlen ahhoz, hogy szellemi értékeink mellett kitartsunk. Ugyanis vannak olyan szituációk amikor nem az a könnyebb, hogy az értékrendüknek megfelelően éljünk, sőt akár teherként is megélhetjük. Mitöbb, előfordulhat sokszor, hogy véleményünk eltér a nagy világ véleményétől, de ezeket a problémákat egy kitartó, összefogó közösséggel, felül lehet kerekedni. Vigyázzunk, tehát az évszázadokon keresztül, stabil alapokon álló értékrendszerünkre!

Végezetül pedig csak azt a gondolatot szeretném kihangsúlyozni, hogy minden nehézség ellenére, megéri és jó erdélyi fiatalnak lenni, mert számomra Erdély (Partium) nemcsak egy olyan területet jelent, ahol a romániai magyar kisebbség nagyrésze él, hanem az otthonomat is jelképezi. Zárszóként pedig egy számomra kedves Karen Roe idézettel összegezném gondolatmenetemet: „Az élet során nagyszerű helyekre fogsz eljutni, és csodálatos dolgokat fogsz csinálni. De nem számít, hogy hova mész vagy, hogy milyen emberré válsz, mert ez a hely mindig veled lesz.”.